



NÁVRÁT

BUDE RISKOVAT VŠETKO, ABY ICH VYVIEDLA Z TEMNOTY

RACHELLE DEKKEROVÁ

NÁVRAT

i527.net



NÁVRAT

BUDE RISOVAŤ VŠETKO, ABY ICH VYVIEDLA Z TEMNOTY

RACHELLE DEKKEROVÁ

Copyright © 2016 by Rachele Dekker

Slovak edition © 2018 by i527.net

with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Originally published in the U.S.A. under the title:

The Returning, by Rachele Dekker

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.

Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

i527.net, s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-24-9

Pre Chelise:

*Nikdy nezabudni, že svetlo v tvojom vnútri
prežiarí temnotu okolitého sveta.*

**BUDE
RISKOVĀŤ
VŠETKO,
ABY ICH
VYVIEDLA
Z TEMNOTY**



*Viete, koho vidím za týmto hrubým sklom?
Pokrivený obraz, ktorý volám ja.
Skutočne poznám osobu, ktorá sa skrýva za tou maskou, telom, vzhľadom?
Jediné, čo viem, je usilovať sa dosiahnuť dokonalosť.
Keď zlyhám, moje zrkadlo stmavne, až napokon nevidím nič iné iba špinu.
Sklamanie.
Všetci žijeme v zahmlenom skle, ktoré nás stravuje.
Ale musíme?
Čo keby som sa rozhodla svoje zrkadlo očistiť?
Stlačiť vypínač a rozsvietiť.
Odpustiť si svoje chyby...
Čo by sa stalo?
Čo keby som sa rozhodla to zrkadlo úplne rozbiť,
uveriť vo svoju krásu a hodnotu a prekročiť
kôpku sklenených črepov?
Musela by som žiť vo svete s čírym sklom,
v ktorom niet miesta pre nenávisť voči sebe ani voči iným.
Nebol by to úžasný svet?*

Kara Dekkerová

POSTAVY

SIEDMI

Sage Averyová, *dcéra Dalena a Cece, pôvodných obyvateľov Trylinu*

Kane Brant, *syn Ramsesa a Lesley*

Kennedy Brantová, *dcéra Remka a Carrington*

Lucy Carsonová, *dcéra Seleny Carsonovej*

Timmons Gilford, *manžel Eleanor Laneovej*

Willis Lane, *syn ministra Endersona Lanea a brat Eleanor*

Davis Tollen, *syn Drôta a Kate*

PROROCI

Remko Brant

Carrington Haleová Brantová

Elise Brantová, *dcéra Remka a Carrington*

Graham „Drôt“ Tollen

Kate Tollenová

Smith, *bývalý dôstojník miestostráže*

OBYVATELIA VLÁDNEHO MESTA

Jesse Cropper, *prezident*

Dr. Roth Reynard alias „Vedec“

Nicolas Horner, *veliteľ vládnej armády*

Sam Miller, *člen miestostráže ovládaný sérom Genesis*

Franklin, *člen miestostráže*



ROK
2278

LMesto Trylin sa rozprestiera pod ochrannou stenou ozrutného štítu. To, čo kedysi bývalo iba legendou, sa stalo fungujúcim útočiskom pre všetkých, ktorí boli povolaní žiť mimo vládneho mesta. Vysoký a majestátny vrch ukrýval mesto pred neželanými pozorovateľmi a jeho obyvateľom poskytoval na svojom upätí úrodnú pôdu, pramene vody z podzemia, nezničiteľný kameň na budovanie domov a neustály pocit bezpečia.

Ranné ulice Trylinu boli plné života a vzduch iskril vzrušením. Všetci vedeli, čo sa v ten deň chystá.

Carrington sedela na posteli za zatvorenými oknami. Chcela si ešte dopriať okamih pre seba, kým ju deň celú pohltí.

Napravo od nej ležala kartónová škatuľka plná zložených hárikov papiera. Boli to listy a spomienky na jej minulosť. Tajomstvá, ktoré ukrývala pred všetkými ostatnými, dokonca aj pred Remkom. Sklopila zrak k papieru, ktorý držala v rozochvených prstoch, a očami hltala slová.

12. november 2260

Moja najdrahšia Elise,

dnes mi je tak ťažko na srdci. Obávam sa, že tá ťažoba ma pritisne k zemi s takou silou, že sa už nikdy nedokážem postaviť na nohy. Viem, že keď sa poddávam bolesti, ubližujem všetkým okolo, ale v tej tme už nedokážem hľadať záblesky svetla.

V očiach tvojho otca vidím zúfalstvo. Netuší, ako mi pomôcť. Snáď vie, že mu to nemám za zlé. Ako by mi aj mohol pomôcť?

Ak mám byť úprimná, nie som si istá, či chcem, aby mi niekto pomohol. Zaslúžim si byť vôbec šťastná po tom, čo som ti urobila? Aaron za mnou často prichádza a pripomína mi, že mám dôverovať sile, ktorá tá drží. Sile, ktorú nik neohrozí, ktorej nik neuškodí. V tých chvíľach tú silu dokonca cítim a na krátko ma zaplaví pokoj. Potom si predstavím, ako tá tá sila objíma, a želám si, aby som to bola ja. Najprv na ňu žiarlim, potom sa hnevám, pretože som tá stratila, a nakoniec sa ma zmocňuje hanba za to, že som dopustila, aby mi tá vzali.

Nenávidíš ma za to? Určite áno. Trpíš preto, lebo som ako matka zlyhala? Musím si strážiť myseľ, aby sa mi nevymkla spod kontroly a nezaplavovala ma obrazmi príšerných vecí, ktoré sa ti asi dejú. Keby som ich do seba vpustila, asi by som to neprežila.

Dnešok je ešte horší, pretože sláviš druhé narodeniny. Kto vie, či už rozprávaš. Aké slová si sa už naučila? Predstavujem si, ako chodíš. Nôžky ti už natolko spevneli, že sa na nich udržíš, a hlavu máš plnú otázok o okolitom svete. Kto sa díva, ako rastieš? Kto ňu učí?

Mala by som to byť ja.

Prosím, odpusť mi, že nie som pri tebe. Prosím, odpusť mi, pretože ja si nikdy neodpustím.

Tvoja mama

Carrington prižmúrila oči, aby potlačila slzy. Vedela, že čítaním týchto listov si iba spôsobuje väčšiu bolesť, ale po toľkých rokoch súženia jej to prinášalo aj istú útechu. Častejšie ako sa jej zdalo správne vyhľadávala samotu, kde si znovu a znovu čítala listy, ktoré napísala svojej stratenej dcére s nádejou, že takto sa s ňou dokáže aspoň na okamih spojiť.

Spoza okna k nej doliehala atmosféra vzrušeného očakávania. Rozoznala sa hudba. Vzduch sa naplnil radostnými hlasmi, od skalnej

steny vrchu sa odrážal detský smiech a v uliciach vzrastalo nadšenie. Ľudia sa na tento deň pripravovali celé týždne, roky o ňom snívali.

Proroctvo sa začína naplňovať. Nastal čas vyslať vyvolených Siedmich, ktorí spôsobia prebudenie. Prejdú púšťou a vrátia sa do vládneho mesta, aby zhubný režim zrazili na kolená.

Prudko si zotrela tých pár slz, ktoré sa jej skotúlali po lícach, a list vložila naspäť do škatulky. Zakryla ju vekom a schovala na dno skrine.

Postavila sa pred zrkadlo a skúmala svoj odraz. Mala na sebe svetlohnedé voľné nohavice, bielu košeľu a svoju obľúbenú tmavomodrú bundu s niekoľkými vreckami. Vlasy si stiahla do chvosta na zátylku. Pri pohľade na svoju tvár si všimla, ako jej čas zmenil pokožku. Na miestach, ktoré bývali hladké, sa objavili vrásky a kedysi rozžiarená pleť stratila svoju prítazlivú farbu.

Z takýchto telesných zmien si zvyčajne nerobila ťažkú hlavu, ale teraz nedokázala prestať myslieť na svoj premenený odraz v zrkadle. Niežeby si želala vyzerat' ináč; išlo skôr o to, že skutočne uplynulo dvadsať rokov. Dvadsať rokov zmien a starnutia. Dvadsať rokov od okamihu, keď stála za hradbami vládneho mesta a nechala tam svoju dcéru.

Hrozilo, že sa znovu rozplače, a tak sa zhlboka nadýchla, aby si slzy podmanila. Ak má dnešok prežiť, musí si vyčistiť myseľ. Nemala na tie listy siahat'. Dľaňami prešla po bunde na zips a v duchu sa spytovala, či si zvolila správny odev. Koniec koncov, bude to oslava; nemala si radšej obliecť šaty?

Triašku prstov zastavila prudkým nádychom. Odstúpila od zrkadla a hlava sa jej zatočila od návalu emócií, ktoré by si z nej najradšej vytriasla. Letmo pozrela na nástenné hodiny a vedela, že Remko ju bude každú chvíľu očakávať. Na prezlečenie už nemala čas, a tak si povedala, že bude musieť stačiť to, čo má na sebe teraz. Bezmyšlienkovite zhasla svetlá, skontrolovala, či sú okná zatvorené, zamkla dvere a po schodoch zišla na ulicu.

Všade videla známe tváre. Usmievali sa a mávali jej s radostne rozžiarenými očami. Ona im odmávala, maskujúc paniku a obavy, ktoré sa v nej začínali hromadiť.

Každý krok k centru Trylinu, kde sa mal ceremoniál konať, dobre poznala. Jej nohy tú trasu absolvovali už stovky ráz. Tentoraz však boli akési ťažké. Akoby vedeli, že dnešok sa od ostatných dní líši.

V okamihu, keď sa chystala zabočiť do vedľajšej uličky, aby sa upokojila, objala ju akási silná ruka. Keď sa otočila a uvidela usmiate tvár Lucy Carsonovej, trochu sa jej uľavilo a dievčaťu venovala úprimný úsmev.

Lucy sa veľmi podobala na svoju matku Selenu. Mala už tridsať rokov, ostré črty tváre a nádherné čierne vlasy. Očami však pripomínala svoju staršiu sestru Ariannu, ktorej bola Carrington vďačná za toľko vecí.

Podobne ako Arianna, aj Lucy bola obdarená neuveriteľne silnou intuíciou, ktorú v sebe objavila vďaka Otcovej pravde a času strávenému pri Aaronových nohách. Oplývala pokojom a krásou, ktoré prevyšovali jej vek, a Carrington pri pohľade na ňu musela uznať, že jej závidí.

„Ako sa máš?“ spýtala sa jej Lucy.

Carrington potlačila nutkanie zdôveriť sa jej so všetkými zadržanými obavami a iba sa usmiala.

Lucy prikývla a pritiahla si Carrington bližšie k sebe. Pomaly kráčali k námestiu. „Presne to som si myslela.“

„Nemala by si tu byť. Lesley bude panikáriť,“ povedala Carrington.

Lucy sa iba tlmene zasmiala a pokrčila plecami: „Som už predsa na ceste. Len mi napadlo, že sa ťa najskôr spýtam, ako sa máš. Viem, že hoci pre väčšinu z nás je tento deň výnimočný, ty ho prežíváš v strachu.“

„Som v poriadku, Lucy,“ klamala Carrington. Zacítila na sebe pohľad mladšej ženy a zrazu si želala byť neviditeľná. A keď Lucy otvorila ústa, vedela, že sa bude musieť zo všetkých síl snažiť, aby svoje rozbúrené pocity udržala za múrmi, ktorými ich obohnala.

„Príde to ako blesk, ako prefíkaná líška – a pravdu o tebe, o tom, kým si, zrazu vystrieda ilúzia vlastných chýb,“ povedala nežne Lucy. Odmlčala sa, kývla hlavou a na perách sa jej objavil letmý

úsmev. „Arianna mi to často opakovala, ale ja som nechápala, čo tým myslí.“

Carrington si všimla, ako sa na Lucinej tvári objavil výraz bolesti.

„Počas tých posledných mesiacov mi povedala veľa vecí, ktoré mi pripadali ako bláznovstvo,“ pokračovala. „Spomínam si, ako zúfalo som jej túžila porozumieť. Vedela som, že rodičia sú z nej nešťastní. Hádali sa pre to, ako skrotiť jej vzburu, ako to volali, a bolo mi jasné, že ak s tým neprestane, bude mať problémy.“

Na okamih stíchla a civela na svoje nohy, ktoré pomaly kráčali k cieľu ich cesty. „Raz som išla za ňou. Bolo neskoro a ja som už mala byť v posteli, ale nemohla som spať. Robila som si o ňu starosti. Prosila som ju, aby sa zmenila, aby sa podriadila pravidlám, aby poslúchla otca a bola dievčaťom, aké som poznala. Plakala som a prosila som ju, nech to urobí kvôli mne. Nech myslí na mňa, pretože o ňu nechcem prísť. Už vtedy som vedela, že ak s tým bude pokračovať, vezmú mi ju.“

Aj ona plakala. Hoci v spálni bola tma, videla som, ako sa jej skor mútená tvár leskne od slz. V očiach však mala také odhodlanie! Pamätám si to, pretože bolo ťažké zachytiť jej pohľad. Ešte nikdy som ju nevidela tak skalopevne presvedčenú o tom, čo robí. Potom ku mne podišla, kľakla si, aby sme si pozerali rovno do očí, a palcom ma pohladila po líci. „Moja milá Lucy,“ povedala, „toto robím kvôli tebe.“

Carrington pichlo pri srdci. Tak rada by jej povedala pár slov útechy, ale žiadne jej nenapadli.

„Po Arianninej poprave som mala pocit, že je to moja vina. To všetko robila kvôli mne – dokonca mi to povedala. Boli sme sestry a ja som ju mala ochrániť. Hanba, ktorú som cítila, ma vnútri fac-kovala, až kým som nezačala krváčať.“

„Nebola to tvoja vina, Lucy,“ povedala Carrington.

„Rovnako ani ty nemôžeš za to, že uniesli Elise,“ dodala Lucy.

Carrington prudko zastala a v zlomku sekundy zabudla na Lucy a Ariannu. „To je niečo celkom iné.“

„Naozaj?“ opýtala sa Lucy. „A teraz sa obviňuješ aj za to, že Kennedy odchádza spolu s vyvolenými Siedmimi?“